

Ник. Вас. Ракитинъ

ПРОЛѢТЬ.

Малката дружина бѣше вече при рѣката по изгрѣвъ слънце и се разположи върху високия брѣгъ подъ гжститѣ трепетлики.

По треви и листа свѣтѣха бисерни капки роса, изъ клонитѣ чуруликать птици, отдалечъ се носѣха звънци на стада. Рѣката се точеше на сребърни струи по бързеи, плакнѣше се, пѣхтѣше.

Докато Леко и Доктора изкърпваха мрежитѣ за риболовъ, Тошкара нарѣза месото и почна да го пече на шишъ върху голѣмия огънь отъ сухарляци, който накладе Даскала. Всички бѣха заети въ работа и приказки.

— Само за беля я помѣкна — измѣсти разговора Доктора, когато Даскала се отдалечи да набере още дърва — тръгнали сме за риба, що ти трѣбва тая пуста пушка?

— За истинския ловець всѣкога има ловъ, когато излѣзе въ полето — оправдаваше се Леко. Ако нѣкой ловъ сега е забраненъ, другъ се насърдава. Напримѣръ — избиването на гаргитѣ.

— А ако гаргитѣ бѣгатъ? — рече Доктора, като видѣ, че Даскала се приближи до тѣхъ.

— Тогава може да се стреля по шапки — отвърна закачливо Леко.

Всички се изсмѣха.

— Ще я купи — рече Даскала.

— Кой? Азъ ли? Ще ти купя шапка, когато